

בש"פ 6031/14 - יוסף קרעוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6031/14

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש:

יוסף קרעוש

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן) בעמ"ת
15302-09-14 מיום 5.9.2014

בשם המבקש:

עו"ד מאגד חמדאן; עו"ד אמיל אלטורי

החלטה

לפניי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן) אשר קיבל את ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' ס' שפירא) והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים.

1. נגד המבקש, יליד 1981, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952; שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין-התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 24.8.2014 נכנס המבקש לישראל שלא כדין וללא היתר דרך מחסום קלנדיה בירושלים. קודם לכניסתו רכש המבקש היתר כניסה מזויף לישראל מאחר, אשר זהותו אינה ידועה למשיבה; והציג היתר זה לשוטרת שעה שנכנס. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

2. ביום 4.9.2014 הורה בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' ס' שפירא) על שחרורו של המבקש

עמוד 1

בכפוף להפקדה וערבויות שנקבעו. בהחלטתו ציין בית המשפט כי עילת המעצר בעניינו היא חשש להימלטות הואיל והמבקש הוא תושב האזור; וכי עומדות לו שתי הרשעות קודמות בעבירות כניסה לישראל והתפרצות לרכב, כאשר שלושה חודשי מאסר על תנאי שהושטו עליו בהרשעתו האחרונה הם בני הפעלה במקרה דנן. בצד זאת ציין בית המשפט כי השיקולים הצריכים לעניין מורים כי יש להורות על שחרורו של המבקש, בכפוף לתנאים אשר בכוחם להבטיח את התייצבותו למשפט. עוד צוין כי המבקש צעיר ועברו אינו מכביד; וכי העבירות הנלוות המיוחסות לו נועדו לאפשר את כניסתו לישראל ולא לתכלית פלילית אחרת.

3. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר, שבו נטען כי בית המשפט לא ייחס משקל הולם לעברו הפלילי של המבקש ולדפוס החזרתי העולה ממנו; כי נשקפת ממנו מסוכנות גבוהה; וכי העונשים שהוטלו עליו בעבר לא הרתיעו אותו, ועל כן אין ליתן בו אמון. ביום 5.9.2014 קיבל בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן) את הערר וקבע כי עברו הפלילי הרלוונטי של המבקש, הכולל הרשעה בעבירות דומות מהעת האחרונה, מלמדות כי אין ליתן בו אמון ולשחררו לחלופת מעצר. עוד קבע בית המשפט כי על פני הדברים נראה כי לא יידרש זמן רב לניהול התיק נגד המבקש נוכח הודאתו בחלק מהמיוחס לו; וכי הואיל והוא צפוי לעונש מאסר, החשש להימלטותו גבוה יחסית. בצד האמור ציין בית המשפט כי אם משפטו של המבקש לא יסתיים בתוך 60 ימים, יהיה באפשרותו להגיש בקשה לעיון חוזר. בכפוף לכך האריך בית המשפט את מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

4. מכאן בקשת הרשות לערר שלפניי. המבקש סומך את ידיו על פסק הדין של בית משפט השלום וסבור כי שגה בית המשפט המחוזי בבטלו אותה. לשיטתו, בית המשפט המחוזי העניק משקל רב מדי להיותו תושב האזור בבואו להעריך את סיכון ההימלטות; לא התחשב בנסיבותיו האישיות ובייחוד בטקס נישואיו הקרוב; ולא התחשב בכך ששיתף פעולה באופן מלא עם חקירתו. עוד טוען המבקש כי בניגוד לבית המשפט המחוזי, לפני בית משפט השלום נפרסה התמונה הראייתית והעובדתית המלאה, וההתרשמות הישירה ממנה היא שהובילה אותו להורות על שחרורו לחלופה.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה באתי לכלל מסקנה שדינה להידחות. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר שעניינו מעצר לא מוקנה ערר בזכות, אלא יש לפנות בבקשת רשות לערור לבית משפט זה (סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). בבקשות מעין אלו נוהגת אמת מידה מצמצמת הדומה במהותה לזו שהותוותה בעניין חניון חיפה (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), דהיינו רשות תינתן רק במקרים חריגים שבהם עולה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים. בצד זאת, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לחרוג מאמת המידה האמורה ולהעניק רשות לערור אף בהעדר שאלה עקרונית כאמור, וזאת בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת ובפרט כאשר החלטת בית המשפט המחוזי מקימה פגיעה בלתי מידתית בזכות לחירות (בש"פ 4215/14 עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2014); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)). לא מצאתי כי הבקשה דכאן מגלה עילה למתן רשות לערור בשים לב לאמת המידה האמורה. ראשית, קיומן של תוצאות שונות בערכאות דלמטה אינו מצדיק, ככזה, הענקת רשות לערור (בש"פ 107/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י (12.1.2012)). שנית, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית ביחס לשחרורם של תושבי האזור לחלופת מעצר. בפרשה אחרת ציינתי כי:

"הפסיקה כבר נתנה דעתה לשאלת שחרורם לחלופת מעצר של תושבי האזור. כך, נקבע כי במישור העקרוני, אין לדבר על כלל שלפיו תושב האזור לעולם אינו משתחרר לחלופת מעצר [...] ; כי יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו [...] ; וכי עובדת היותו של נאשם תושב האזור היא אמנם נסיבה שיש להעניק לה משקל במסגרת ההחלטה על שחרור לחלופת מעצר - אך אין זו נסיבה מכריעה" (בש"פ 562/13 עאצי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.1.2013); ראו גם בש"פ

6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (4.11.2013).

6. במקרה דנן, נוכח ההסכמה על קיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר, הרי שהשאלה העומדת לפתחנו היא האם יש בכוחה של החלופה שהוצעה על ידי המבקש ושאושרה על ידי בית משפט השלום כדי לבוא חלף תכלית המעצר (השוו: בש"פ 1665/14 מנאצרה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (10.3.2014)). לחובת המבקש עבר פלילי רלוונטי והרשעה מהעת האחרונה; וכן תלוי נגדו מאסר על תנאי. במצב דברים זה, בשים לב לכך שעל פני הדברים אין מדובר בפרשה סבוכה שבירורה צפוי לערוך זמן רב ולכך שנקבע כי המבקש יוכל להגיש בקשה לעיון מחדש תוך 60 יום אם ההליך העיקרי לא יסתיים, אין עילה למתן רשות לערור לפי אמות המידה האמורות בנסיבות שלפנינו. אעיר עוד כי לא מצאתי שבטקס הנישואין שהמבקש טוען כי בכוונתו לערוך יש כדי לשנות ממסקנה זו, אך מובן כי למבקש שמורה הזכות לפנות בבוא העת בבקשה מתאימה בעניין זה, ושופט המעצרים יחליט בה כחכמתו.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ד באלול התשע"ד (9.9.2014).

שׁוֹפֵט